

Ar neatlaidību māšas realizē sapņus

Daudzi dobelnieki un apkārtnes ļaudis būs ievērojuši, ka savas durvis vienā no vecpilsētas namiem atvēris omulīgs bārs «Māsa». Radīt vietu, kur baudīt dzīvi gan jauniešiem, gan vecāka gadagājuma ļaudīm, bijis MĀRĪTES un AIVAS KALNIŅU (attēlā) sen lolots sapnis, bet, lai to varētu piepildīt, abām māsām vajadzēja ieguldīt ļoti daudz ideju, darba un pacietības.

– Kā jūs abas nonācāt līdz kopējam lēmumam Dobeļē atvērt bāru?

Aiva:

– Sapnis par kaut ko savu mums abām bija jau sen. Grūtākais visā procesā bija atteikties no citām lietām un darbiem, lai spētu durvis vērt pašas savam bāram. Tas gan tikai pagaidām ir bārs. Tuvākajā nākotnē ļoti ceram, ka varēsim to dēvēt par kafējnicu.

– Es gan vēl cenšos savienot darbu bārā ar citiem pienākumiem. Viegli nav, jo šeit pašas sev esam darbinieces – mazgājam traukus, uzkopjam, veicam grāmatvedību, esam bārmenes, viesmīles, kurinātājas. Darām pilnīgi visu, – savas māšas teikto papildināja Mārīte.

– Šajā vietā jau vairākkārt bijuši dažādi bāri, klubi. Jaunieši nākuši izklaidēties. Noteikti tas, kas šeit ir bijis agrāk, cilvēkos rosina dažādas asociācijas, atmiņas?

– Protams, mēs bieži dzirdam dažādus salīdzinājumus par to, kā bija. Bet mūsu mērķis nekad nav bijis uztaisīt klubu, kur valdītu pārāk agresīva atmosfēra. Es drīzāk teiktu, ka jau no paša sākuma mēs ar Mārīti vēlējamies dobelniekiem radīt omulīgu un mājīgu vietu, kur atnākt parunāties, malkot dzērienus, iebaudīt uzkodas, spēlēt galda spēles un vienkārši baudīt dzīvi. Bez tādas lielas agresijas, ar ko daudziem, iespējams, saistās nosaukums «bārs», – par saviem nodomiem pastāstīja Aiva.

– Vislielāko iedvesmu mēs guvām kādā Čehijas bārā, ko pavisam nejauši atradām, ejot caur kādu pagalmu. Nekas neliecināja, ka tur atrodas bārs. Kad to ieraudzījām, nolēmām tajā ieiet un bijām ļoti patīkami pārsteigtas. Tas bija pavisam kas cits, ko līdz šim bijām redzējušas. Tur, manuprāt, arī šis sapnis sāka dzīvot tādu īsto, reālo dzīvi, ka tas mums abām ir jāizdara.

– Kāds laiks pagāja, tā vienkārši sapņojot, līdz kādu dienu, stāvot pie luksofora sarkanās gaismas, abas ievērojām, ka šim telpām izlikta izkārtne «izirē». Atlika vien saskatīties, lai bez vārdiem saprastu, ka beidzot sapnim ir jāsāk realizēties, – atcerējās Mārīte.

Kā diena pret nakti

– Savulaik te bija klubs, kur jaunieši nāca dejot un atpūsties. Interjeru veidoja koši sarkanas sienas un melnas koka brusas, bet nu viss ir mainījies. Ļoti daudz darba un finanšu noteikti ieguldīts?

Aiva:

– Kad pirmoreiz ienācām šajās telpās, te viss bija vēl trakāk, nekā daudzi atminas.

Pēc pēdējā kluba slēgšanas šeit uz dzīvi bija iekārtojušies bezpajumtnieki. Bija nolauzti radiatoru, izsisti logi, ūdens noplūdes dēļ no grīdas bija atlekušas gandrīz visas flīzes. Skats bija traģisks, arī atmosfēra nebija no tām labākajām. Bet mēs tik un tā sev ticējām, tāpēc parakstījām ires līgumu.

– Varētu pat teikt, ka brīdī, kad aplūkojām telpu, tās traģisko stāvokli mēs nemaz neredzējām. Zinājām, kā tas viss izskatīsies, kad savu darbu pabeigsim. Iztelē redzējam gala iznākumu, – piebilda Mārīte.

– Un tad sākās lieli remontdarbi. Gatavojām tāmes, plānojām, kā visu saremontēt. Protams, daudz ko piemirsām vai aprēķinājām par maz, nekad savā dzīvē nebijām veikušas kosmētisko remontu. Vajadzēja ļoti daudz korekciju, līdz ar to arī vairāk finanšu. Visu vietējo remontam nepieciešamo materiālu veikalā personāls nu jau ir kā savējie. Katrs rīts sākās veikalā, iegādājoties otas, krāsu vai ko citu.

– Sākotnēji bijām izdomājušas, ka mums būs sporta bārs. Atvērām to, kad bija lielie mači – hokejs, futbols. Tolaik arī interjers bija pielāgots sporta tēmai. Pēc kāda laika sapratām, ka sports dobelniekiem nav aktuāls, tāpēc vajadzēja visu pārdomāt. Pašu ideju neatmetām, bet pārkārtojām uz vienu telpas stūri. Pārējo izveidojām omulīgu un vienkāršu, lai cilvēkiem būtu ērti apstāties, parunāties un nobaudīt kādu dzērienu. Iepriekšējo tumšo un drēgno telpu vēlējamies

padarīt gaišu, mājīgu un patīkamu. Kā dienu pret nakti no tā, kāda šī vieta bija pirms pieciem gadiem, – pastāstīja Aiva.

– Kā jau Mārīte mineja, ieguldījām ļoti daudz darba. Lai gan mums abām šķita, ka veicam neiespējamo misiju, šobrīd priecājamies, ka tas viss ir mūsu roku paveikts. Remonta laikā atklājām arī daudz pārsteigumu. Piemēram, melni nokrāsotās sienas, kas raksturoja iepriekšējā kluba interjeru, zem krāsas kārtas kā noslēpumu glabāja vienkāršu koku. Tāpēc lobiņām krāsu nost. Arī sarkanās sienas pārkrāsot baltā krāsā bija liels izaicinājums. Taupot līdzekļus, mēbeles gādājām pašas. Bijām redzējušas ideju par palešu mēbeļiem, brālim pagalmā tādas glabājās, tādēļ ķērāmies tik klāt pie idejas realizācijas. Tas bija fizisks nedēļu ilgs darbs. Pašas šuvām spilventiņus, gatavojām drēbju pakaramos – visu šīs telpas auru veidojām pašas.

– Vai nebija bail ieguldīt savus līdzekļus irētā telpā?

Aiva:

– Mums ir līgums. Šīs telpas īpašnieka un arī mūsu intereses ir, lai šī vieta būtu sakopta, labiekārtota un apdzīvota. Viss pārējais ir ieguldījums mūsu pašu biznesā.

– Ienākot šajā telpā, patiešām ir jūtama cita atmosfēra. Nemaz nešķiet, ka agrāk šeit bija jauniešu «tusiņu» vieta.

Aiva:

– Kad ienācām šeit, jāatzīst, ka nebija omulīgi. Atminos kādu vakaru, kad Mārīte bija izbraukusi, bet es viena šeit

«šuvoju» flīžu starpas. Bija pavisam nepatīkamas – izjūtas, šķita, ka tūlīt kāds uzglūnēs no kāda stūra. Un tad, neko sliktu negribot, ieradās mans draugs un skaļi pieklauvēja pie durvīm. Ārprātīgi sabijos. Nolēmām, ka no nepatīkamās auras ir jāietek vaļā, lai varam telpā ienest savējo. Uzaicinājām mācītāju telpas iesvētīt, un viņš pirmāis pateica, ka mums viss izdosies. Pēc tam šādu cilvēku netrūka.

– Vai bija arī tādi cilvēki, kas jūs iecerei neticēja?

Mārīte:

– Protams. Visu laiku tādas satiekam. Bet svarīgi ir ticēt pašām sev. Kad uzsākām šo projektu, nolēmu, ka saviem draugiem, kas pārsvarā ir dobelnieki, neko neteikšu. Viņi, visticamāk, sākumā būtu bijuši ļoti skeptiski, teiktu, ka to, kas te bija agrāk, nespēsīm pārveidot par omulīgu vietīņu.

– Bet telpā jau savu auru ienes pats cilvēks. Ja esi negatīvs, tad arī apkārtējās lietas pārņem no tevis šo auru. Mēs ar māsu abas esam ļoti pozitīvas, ticam, ka mums izdosies radīt ko labu dobelniekiem, un to arī lēnu garu darām. Tagad, kad esam jau visu sakārtojušas, pie mums atbrauca mani draugi no Tukumā un atzinās, ka, ienākot šajā neremontētajā un pamestajā ēkā, viņi neticēja, ka mēs varēsim sasniegt šādu rezultātu. Dobelnieki vēl joprojām piemin to, kā bijis pirms tam. Pārsvarā domas cilvēki maina tikai, kad iegriežas pie mums ciemos.

Atmosfēru rada apmeklētāji

– Jums kaimiņos ir apbedīšanas birojs. Vai jūs apmeklētājus tas nemulsina?

Aiva:

– Noteikti nē. Mēs esam divi pilnīgi dažādi uzņēmumi. Esot pagalmā, nemaz nevar redzēt, kas notiek apkārt. Esam pašas savā nelielajā idillē. Tā arī jūtas mūsu apmeklētāji. Vasaras periodā iekārtojām pagalmu, un cilvēki to labprāt izmanto. Vislielāko prieku sagādā, ka «Māsu» apmeklē arī gados vecāki pāri, sēž un bauda viens otra sabiedrību līdz vēlam vakaram – bārs spēlē kārtis vai vienkārši aprunājas. Bieži viņi paliek līdz pat diviem naktī, kad bāru slēdzam. Jauniešiem, protams, aktuālāks apmeklējuma laiks ir no pulksten 23.00 līdz 2.00. Bet nepieciešamības gadījumā ir atvērts arī ilgāk. Ja redzam, ka cilvēkiem ir jautri, kādēļ gan prieku pārtraukt?

– Bet, ja jūs jūtat, ka cilvēkiem ir interese, kādēļ nevērt durvis apmeklētājiem katru vakaru?

Mārīte:

– Jo visu darām pašas. Svētdienas ir dienas, kad atpūšamies viena no otras. Pat nesazvanāmies. Pirmdien visu uzkopjam un sākam jaunu nedēļu. Plānojam jaunus ieguldījumus, pārskatām piedāvājumus. Lemjam, kā iekrāt, lai varam iegūt nepieciešamo finansējumu un paplašināties līdz kafējnicai. Tam vajadzīga jauna aparatūra, cepeskrāsnis, trauku mazgājamā mašīna. Ar laiku gribas nodrošināt iespēju pie mums arī pusdienas paēst.

– Un ir labi, ka ir tāds mērķis, uz ko vēl tiekties. Tas mudiņā turpināt kustēties un strādāt. Šajā laikā esam iemācījušās neapņemtāmi daudz jaunu lietu, būs jāmācās vēl arī turpmāk, – māsu papildināja Aiva.

– Vai kafējnicā ir vienīgais mērķis, uz ko tiekties?

Aiva:

– Noteikti nē. Ar laiku vēlētos rīkot arī tematiskos pasākumus. Ne tikai konkrētai kompānijai, bet visiem bāra apmeklētājiem. Padarīt katru vakaru īpašu. Arī tagad ik pa laikam pie mums ierodas apmeklētāji, kas vēlas spēlēt novusu. Viņiem ir pašiem savi noteikumi, paši rada savu noskaņu vakaram. Tā kopējā atmosfēra rodas arī no pašiem apmeklētājiem, kas pie mums nāk priecāties un svinēt dzīvi.

Agnese Krauze
Autores foto

Lappuse sagatavota ar Valsts reģionālās attīstības aģentūras finanšu atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.

Mērķprogrammā «Reģionālo un vietējo mediju atbalsta programma» atbalstītais projekts Nr. 2/MEDIA/17/028 «Zemgaliņu dzīves spoģulis».